

forebyggende arbejde, så der kommer mindst lige så mange ekstra socialarbejdere som ekstra politifolk?

Jeg tror faktisk, at kommunerne ville betakke sig for, at vi herindefra begyndte at sige, præcis hvor mange socialarbejdere de skal have ansat ude i kommunerne. Altså, det ville de betragte som en utidig indblanding i det kommunale selvstyre.

Det er utrolig vigtigt at holde fast i, at der er rigtig mange socialarbejdere ansat. En kommune som Århus har til 64.000 børn og unge under 18 år summa summarum inklusive alt, også administrativt personale, 15.000 ansatte, det vil sige næsten en voksen pr. fire børn. Jeg tror ikke et øjeblik på, at de problemer, de har i Århus, ville blive løst ved at ansætte endnu flere på det område.

Det, det handler om, er at finde ud af, hvordan den indsats, de gør, bliver så effektiv som muligt, og der bistår jeg dem meget gerne – og jeg har rigtig god kontakt til kommunerne – med at sige: Jamen hvordan finder vi ud af, hvad det er for en indsats, der er mest effektiv i forhold til de børn og unge, der er på vej ud i kriminalitet eller andre sociale problemer?

Kl. 14:36

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Line Barfod.

Kl. 14:36

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er dybt bekymrende, at ministeren som den øverste ansvarlige for området overhovedet ikke har tillid til Socialrådgiverforeningen, som gentagne gange har peget på, at det er et kæmpe problem, at den enkelte sagsbehandler sidder med alt, alt for mange børnesager og derfor ikke har ordentlig tid til at tage sig af sagerne. Der er et stort behov for, at der tildeles et lavere antal børnesager pr. sagsbehandler, for at sagsbehandleren kan få ordentlig tid til at kunne tage sig af den enkelte sag, ligesom der er behov for, at der faktisk er ressourcer til at kunne have ansat socialarbejdere, der kommer ud og hjælper familierne.

Så forstår jeg heller ikke, at ministeren overhovedet ikke mener, at det har nogen som helst betydning, om familierne har penge eller ej, altså om det, at familien lever i fattigdom, skulle være fuldstændig ligegyldigt for, hvor mange ressourcer familien har til at tage sig af sine børn.

Jeg er godt klar over, at der også er ganske få rige børn, der kommer ud i kriminalitet, men

langt størstedelen af den kriminalitet, der begås i både Danmark og resten af verden, hænger altså normalt sammen med, at man har dårlige vilkår. Men det fratager ikke den enkelte ansvar, for selvfølgelig har den enkelte ansvar for, at de ikke begynder at skyde andre, ikke kommer ud i kriminalitet.

Hvis vi som samfund har et ønske om at forebygge det, vi ser i dag, og hvis regeringen rent faktisk mener, at den har ansvaret og ikke bare lægger det over på andre, bliver vi nødt til også at se på, hvad det er, vi skal gøre for at forhindre, at vi også har de her skyderier om 5, 10, 15 år. Og der handler det altså i høj grad om at sikre gode opvækstvilkår for børnene, sikre, at familierne har ressourcerne til at tage ordentligt hånd om deres børn og give dem den opbakning, de har behov for, så børnene oplever, at de er en del af fællesskabet, og f.eks. ikke oplever, at de må lade være med at deltage i fødselsdage og ikke kan invitere andre børn til fødselsdag, ikke kan deltage i lejrskoler, i sociale aktiviteter osv., fordi der bare ikke er penge til det mest basale i familien.

Så jeg mener klart, ministeren har et ansvar for ikke kun at se på, hvad der er andres skyld, men også at se på, hvad der kunne ligge af ansvar hos regeringen.

Kl. 14:38

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:38

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det gør jeg og regeringen i allerhøjeste grad, men at tro, at man løser problemet med bandekriminaliteten i København ved at hæve konstanthjælpen, er simpelt hen hylende naivt. De ting har ikke noget som helst med hinanden at gøre.

En anden fejlagtig opfattelse, der er i det, fru Line Barfod siger, er, at det hjælper bare at ansætte flere. Et af vores store problemer er faktisk nogle af de holdninger, som de, der er ansat, har. Og det fremgår også med al ønskelig tydelighed af den rapport, Københavns Kommune selv har fået lavet, hvor der sort på hvidt på side 10 og 11 står, at der er en uheldig alliance mellem de kriminalpræventive aktører og de unge mennesker, de skulle hjælpe, der giver sig udslag i en udbredt – udbredt – forståelse for de unges kriminelle handlinger; ja, der står oven i købet forståelse og sympati for de unges kriminelle handlinger.